

Fjortonde söndagen efter trefaldighet, Enheten i Kristus

Enheten i Kristus, Fil 2:1-5, "Enhet kan bara komma ur innerlighet"

Det finns en mängd olika sammanhang som man kan hämta bilder från när man ska predika om enheten i Kristus. Fotbollslaget som måste vara olika för att nå framgång eller tankar hämtade från hur det är att leva i en familj. Det finns också goda poänger att hämta från sådana liknelser men jag är lite trött på liknelser där vi jämför oss med föreningar, sociala grupper eller andra gemenskaper som på ytan tycks likna vår. Om det hade räckt med att spela fotboll så hade inte jag behövt stå här idag och om det bara är att leva som i en familj med kärlek och lite småbråk så vet människor utan tro på Kristus lika mycket om den enhet vi bör ha som den som menar sig vara frälst.

En fälla för oss som Kristna är att vardagliggöra vårt liv som kristna. Vår tro blir då en livsåskådning, vår församling en förening och Gud en del av alla de andra delar som utgör våra liv. I en vardagliggjord tro blir det problem att lovsjunga, varför känna sådana känslor för en av alla andra delar av mitt liv. Inte lovsjunger jag inför min bil eller inför mitt jobb. I en vardagliggjord tro blir det mer naturligt att tala om Gud än med Gud. Och i en vardagliggjord tro framstår församlingen som en förening där jag likt i idrottsföreningen är nöjd om jag utför mina praktiska åtaganden, stöder ekonomiskt och röstar på årsmötet. Enheten ligger i att jag är medlemskap i samma förening som de andra.

Men att vara kristen, att fundera på vad det innerbär är inte vardagligt. Det är närmast chockerande i sin annorlundahet, frånstötande i sin innerlighet och upprörande irrationellt. Ibland kan vi glömma vad vi egentligen tror på. Vanan filar bort alla utstickande kanter tills tron blir en oförarglig och mjuk kudde som kan dämpa livets smällar. Men att Gud lämnade sin himmelska tron, blev människa, torterades och avrättades på ett av de mest ohyggliga sätt för att vi skulle kunna få en andra chans; det är antingen bara dålig fantasi eller det mest fantastiska och upprörande som kan tänkas. Det är något som bara inte borde kunna degraderas till vana och självklarhet. Och ändå lyckas vi, ändå lyckas jag att om och om igen begå detta fatala misstag. När återigen nästa match på TV:n, nästa dag på jobbet, nästa semesterresa eller oron för den egna framgången överskuggar att vår mästare, efter att på korset ropar "min Gud, min Gud, varför har du övergett mig", nu erbjuder hela världen evigt

liv. Då är något fel eller budskapet falskt. Jag menar att den kristna tron är allt för häpnadsväckande för att både vara sann och inte ha verklig betydelse. Kristen tro kan inte vara lagom!

Dagens tema har rubriken "Enheten i Kristus" och jag menar att om vi vill ha en enhet som når längre än en vanlig folkföreningsgemenskap, så måste den födas ur innerlighet. Enhet i Kristus föds ur innerlighet.

Dagens text hämtar vi från Fyll 2:1-5.

Paulus börjar med några retoriska frågor där svaret underförstått är ja. Efter att här ha listat några resurser som vi behöver för att leva i enighet går han vidare och formulerar vad en sådan enighet består av. Och sedan avrundar han med att sammanfatta budskapet i v5. "Låt det sinnelag råda hos er som också fanns hos Kristus Jesus". Det är inget litet krav han formulerar här. På många sätt känns en jämförelse med Jesus som omöjlig att uppnå. Men Paulus menar att om vi hämtar vår kraft hos Gud så kan vi också få hans sinnelag.

Den enhet som Paulus beskriver är klart djupare än att stå i samma matrikel. Sanningen är att den är så radikal att vi i vårt samhälle nog skulle se den som onaturlig, på gränsen till osund. Samma kärlek, och frihet från självhävdelse och fåfänga är inget som låter konstigt men eniga i tanke och sinnelag, vad menar Paulus med det. Ja inte menar han att vi ska ha samma rationella tankeverksamhet där två plus två alltid är fyra.

Nej om man tittar på det grekiska ordet och sätter det i hans tid och kultur ser man att det handlar om en djupare mental enighet än så. Paulus utgår från att denna tankestruktur som han vill att vi delar också leder till handlingar. Lite som mjukvaran i datorn, det ska inte ha betydelse vem av oss i församlingen som hamnar i en given situation, vi ska utifrån samma tankestruktur göra samma handlingar. Detta hamnar bra nära hjärntvätt och en församling av kloner. Men Paulus levde i en tid där medelhavsområdet var en kulturell smältdegel. I varje större stad som Filippi möttes grekisk, romersk och lokal kultur i ett virrvarr där likriktighet och introvert hjärntvätt skulle varit omöjlig. Filippi var inget isolerat Knutby. Paulus kan alltså inte ha tänkt sig att alla i församlingen skulle ha precis samma tankar i allt utan självständighet. Men jag tror att han ändå menade att församlingen skulle ha en

gemensam mental grund att stå på som påverkade hela livet. Där en viss förutsägbarhet ändå fanns i vad en medlem skulle göra i en given situation. Också denna enighet kan kännas konstig utifrån våra värderingar. Vi lever i en mer eller mindre postmodern kultur där individen och det särskiljande är utgångspunkten medan det gemensamma ses på med kritiska ögon.

En gemensam tankemässig utgångspunkt kanske inte låter så avgörande. Vi har väl i mångt och mycket samma moral och tänker väl lika utifrån vår frikyrkliga bakgrund. Men kanske är det så att visst så tänker vi lika i många praktiska frågor men kanske har vi förlorat den gemensamma utgångspunkten varifrån regler och idéer en gång utvanns. Vi har ärvt ett gemensamt regelsystem men har vi också ärvt den grund som låg bakom?

Våra tankar är ständigt påverkade utifrån. Massmedia och internet utsätter oss för otroligt stor påverkan. Vad vi möter i våra liv kommer att också påverka vårt sätt att tänka som kristna. Vi vet nog alla hur svårt det kan vara att bli av med en negativ tanke eller idé som satt sig. För att lyckas med en enhet också på det mentala planet krävs att vi utnyttjar de resurser som Paulus ger oss minst lika mycket som de han uppmanade på sin egen tid. Vilka är då dessa resurser?

1. Tröst genom Kristus
2. Uppmuntran från kärleken och gemenskap från Anden
3. Ömhet och medkänsla (antagligen från Gud)

Tröst genom Kristus

Var söker vi vanligtvis tröst? Som barn var det mamma och pappa. När vi blev äldre tog vänner och kanske en man eller hustru rollen som tröstare. Tröst är viktigt och faktiskt "big buissnies". Hur många böcker finns inte om att stärka självförtroendet, komma över en svår händelse. Och på TV:n har vi Dr. Phil i spetsen för flera experter som berättar för oss hur vi ska tänka, äta, ta hand om oss o.s.v. Men tröst i Kristus, har vi det? En sak som talar emot Kristus och för Dr. Phil är att Phil kan vi se, höra och om vi är i studion och tillräckligt nära, känna. Jag tror att för att uppleva trösten hos Kristus så måste vi känna honom, umgås med honom. Jag är övertygad om att Kristus kan trösta även den som aldrig hört hans namn över

huvud taget, eller någon av oss som glidigt ifrån vår tro, men för att hitta en tröst, ett stöd som verkligen håller varje dag, då måste vi verkligen känna honom. Kristus är en person, inte grunden i ett mer eller mindre plausibelt tanke-system som vi kan bygga vår livsåskådning på. Han var kött och blod och har en röst som talar till oss också idag. I nattvarden som vi snart kommer att fira möter han oss i brödet och vinet. Där kan vi få känna honom. Om vi lever nära Jesus så har vi i honom en tröst som gör att vi kan släppa garden mer i vårt möte med varandra. Om vår trygghet ligger hos honom och inte i oss själva så behöver vi inte sträva efter att rädda den egna pristigen.

Uppmuntran från kärleken och gemenskap från Anden

Nu drar vi fram lite av ett trumfkort. Jesus lovade oss en hjälpare, en som alltid kunde vara oss nära, och det är Anden. Jag tänker mig Jesus som en öppen hand som är utsträckt mot vår. Men Anden finns närmare, Anden finns inom oss. Att det är genom gemenskap som Paulus menar att uppmuntran kommer från Anden är därför naturligt. Precis som Guds närvaro vilade över judarnas tempel har Anden gjort vår kropp till sitt tempel. I Anden finns en ständig möjlighet till uppmuntran. Men för att åtnjuta frukterna av gemenskapen med Anden behöver vi erkänna och uppmärksamma Andens Närvaro. Att i bön tala med Anden men också mata sig själv med sådant som får templet att skina. Vi blir påverkade av det vi tar in. Det vi hör och det vi ser. Att lyssna på musik och se på sådant som lyfter fram Guds storhet är nog viktigare än vi tror. Vi blir ständigt matade med musik där pengar, sex och framgång lyfts fram som det viktigaste i livet. All denna påverkan gör något med oss. Nu menar inte ja att vi ska sluta lyssna på icke kristen musik eller stänga av TV:n men att vi behöver ballansera det vi tar in. Jag är övertygad om att det goda är långt starkare än det onda. Om vi bara fyller oss med en tiondel så mycket med sådant som får vår tro att växa mot det som mer eller mindre bryter ner den så kommer vi att bli positivt påverkade.

Ömhet och Medkänsla

Ömhet och medkänsla finns hos Gud, de är själva grunden för hans skapargärning och frälsargärning. Ömhet är kanske en av Guds egenskaper som vi lätt tappar bort när vi tänk på alltings skapare. Att finna ömhet där känns liksom lite förmätet, han har väl fullt upp ändå utan att jag försöker att krypa intill. Men den finns där, och det är något som gör att vår Gud

verkligen sticker ut i jämförelsen med andra religioners skapelser. Dessa gudar antingen inte bryr sig om människan eller kräver ständig underkastelse och inget annat. Vår Gud är en levande Gud som står med armarna öppna. Hos honom finns verkligen ömhet och medkänsla.

Om man sammanfattar de resurser som Paulus lyfter fram som nödvändiga för att vi ska kunna nå verklig enhet, också en i vårt innersta sinnelag, så träder en knivskarp princip fram. Vi måste söka hos Gud. Det är i honom vi kan finna den kärlek för varandra, grunden för våra tankar och handlingsmönster, som vi behöver för sann enighet. Vi kan söka inom oss själva efter tålamod och kärlek, vi kan söka i varandra efter uppmuntran och kraft till kärlek men då kommer vi aldrig komma längre i vår enhet än vilken förening som helst. Det som behövs är en innerlig gemenskap med Gud. Vägen till varandra går först från det egna hjärtat till Gud och först sedan till varandra.

Innerlighet i relationen till Gud är grunden för enhet inom församlingen. Innerlighet och enhet.